

## Hồi 56

**Long Hồ Phân Tranh Tà Thắng Chánh**

**C**ánh cửa tòa chính sảnh nặng ngàn cân, kiên cố như một bức tường đá đổ gục xuống khiến quần hào giật mình đồng loạt quay ngoắt lại nhìn.

Hàn Quân Đạt vận bạch y đứng sừng sững ngay ngưỡng cửa. Sự xuất hiện của Quân Đạt bắt Thường Luân phải cau mày. Ma Thần Cát Già thì biến sắc buột miệng nói:

- Chủ nhân tiểu hắc kỳ.

Quân Đạt đảo nhãn nhìn qua một lượt tất cả mọi người có mặt trong tòa chính sảnh Câu Hồn Bang. Ánh mắt chàng lướt đến đâu thì như có một sức mạnh vô hình khiến mọi người phải e dè.

Thường Luân nhếch mép, nhìn Quân Đạt. Gã cười khẩy rồi nói:

- Hàn công tử đem những ngọn tiểu kỳ đoạt mạng đến đâu phục bản tọa?

Quân Đạt nhìn thẳng vào mặt Thường Luân:

- Các hạ chính là bang chủ của Câu Hồn Bang?

Thường Luân mỉm cười:

- Hàn công tử biết bản tọa rồi đó.

Quân Đạt nhìn Thường Luân không chớp mắt.

Thường Luân nheo mày:

- Hàn công tử sao lại nhìn bản tọa bằng ánh mắt hằn học như vậy?

Quân Đạt không ngờ khuôn mặt của các hạ lại thay đổi như vậy. Trước đây ở trấn Hàn Đàm, các hạ là một mỹ nam tử cơ mà.

- Bản tọa không cần khuôn mặt đó.

Thường Luân bình nhiên bước đến ba bộ:

- Khuôn mặt của Thường Luân đã được gọi vào quá khứ, hôm nay chỉ có Câu Hồn Bang chủ, chủ nợ mình chủ võ lâm.

Thường Luân liếc qua nhóm quần hào của Đại Bi Thiền Sư. Năm người đối chưởng với gã vẫn còn ngồi dưới đất không đứng dậy được.

Thường Luân chỉ những người đó:

- Ai chống lại bản tọa đều phải chịu hậu quả như những người này.

Quân Đạt nhún vai:

- Các hạ tự cho mình là bang chủ, kẻ đứng trên thiên hạ, sao vẫn có người không phục mà chống lại các hạ? Họ chống lại bang chủ thì phải có nguyên nhân.

Thường Luân sa sầm mặt xuống:

- Ý ngươi muốn gì?

- Ý muốn của Quân Đạt à?

Thường Luân gật đầu:

- Bản tọa rất muốn biết ý của ngươi.

- Câu Hồn Bang làm những chuyện tồi bại mất cả tính người, quỷ thần đều phải phẫn nộ.

Thường Luân cướp lời Quân Đạt:

- Và ngươi đến đây để chống lại bản tọa?

- Không phải là chống mà đến để tẩy rửa giang hồ.

Quân Đạt vừa dứt lời, Thường Luân ngửa mặt cười khanh khách. Gã cho những lời nói của Quân Đạt như là một câu chuyện khôi hài nên càng cười dữ dội hơn.

Thường Luân cất tràng cười tiểu ngạo tự tin đó, nhìn Quân Đạt gần giọng nói từng tiếng một:

- Bản tọa thấy ngươi ngông cuồng quá rồi đấy.

- Tại hạ nói là làm.

Thường Luân rít lên bằng giọng căm phẫn:

- Ngươi làm được sao? Hừ, chỉ với những tuyệt kỹ trong thất kỳ đoạt mạng mà ngươi có thể chống lại bản tọa à? Ngươi đúng là gã hồ đồ, lấy trứng chọi đá, châu chấu đá xe.

Thường Luân rít luồng dương khí thật sâu:

- Bản tọa khuyên ngươi hãy mau nhìn lại mà cúi đầu quy thuận bản tọa.

Thường Luân chỉ nhóm quần hào:

- Lời của bản tọa có thể minh chứng bằng những kẻ ngông cuồng tự đại này.
- Bạo lực đâu thể khuất phục được anh hùng.
- Hừ... bản lĩnh của ngươi có thể sánh ngang với những đại ca thủ thuộc hàng trưởng thượng này không chứ?

Thường Luân quay trở lại chiếc ngai có thành tựa hình mặt quỷ. Gã ngồi chễm chệ nhìn xuống Quân Đạt:

- Để thu nạp ngươi, ta không phải bận tâm.

Thường Luân vừa nói vừa nhìn hai gã thuộc hạ Câu Hồn Bang đang đứng gần mình nhất:

- Hai ngươi thay mặt bốn tọa thỉnh giáo võ công của vị khách không mời mà đến này đi.

Hai gã thuộc hạ Câu Hồn Bang ôm quyền xá Thường Luân:

- Tuân lệnh bang chủ.

Cả hai đồng loạt lướt ra, nhưng chưa trụ bộ thì đã bị Quân Đạt vung trảo chop lấy hai cái mặt nạ quảng xuống đất rồi. Kinh pháp của chương quỹ dị vô cùng, đến độ hai gã Câu Hồn Bang đứng nghếch mặt.

Hai người đó chẳng phải ai khác mà là Song Tà Tử Diện Ngô Phùng và Ngô Can.

Thường Luân đang ngồi mà cũng phải bật đứng dậy sau khi Quân Đạt lột chiếc mặt nạ của Song Tà Tử Diện.

Ngô Phùng và Ngô Can then chín mặt. Nếu như vừa rồi Quân Đạt có ý sát tử họ thì chắc cả hai không giữ được mạng.

Quân Đạt nhìn Song Tà Tử Diện, nghiêm giọng nói:

- Hai vị đã chứng nghiệm được bản lĩnh của tại hạ rồi đó.

Ngô Phùng và Ngô Can nhìn nhau. Cả hai thật là bối rối.

Quân Đạt lắc đầu nói:

- Đã chứng nghiệm võ công của tại hạ sao hai vị còn đứng đó làm gì?

Ngô Phùng và Ngô Can thở hắt ra một tiếng như muốn trút một khối đá nặng trĩu rồi bất thần lắc vai trở luôn kinh thuật lướt ra ngoài cửa đại sảnh.

Kinh pháp của họ đã nhanh, nhưng cố chạy được đến ngưỡng cửa thì đã bị đạo huyết quang chém xả tới.

Bịch... bịch...

Hai chiếc đầu cùng rơi xuống một lượt nhưng thân thì còn lướt đến ba bộ mới chịu đổ sầm xuống.

Thường Luân nghiêng răng ken két. Hắn nhìn Quân Đạt nói:

- Bản lĩnh của các hạ cũng hay đấy. Đến lượt bốn tọa thỉnh giáo võ công của công tử!
- Tại hạ đang chờ.

Thường Luân thả bước xuống.

Hai người đối mặt nhìn nhau. Vẻ mặt của hai người vừa thâm trầm vừa lạnh lùng.

Thường Luân cười khẩy nói:

- Nếu như ngươi có thể đỡ được một chiêu U Linh Tàn Kiếp của bản nhân, có thể xưng bá một vùng.
- Tại hạ đang chờ các hạ thi thố tà công Tử Hà Sa.

Quân Đạt nhắc đến ba chữ Tử Hà Sa khiến Thường Luân đỏ mặt. Gã rít lên với giọng phẫn nộ:

- Vô độc bất trượng phu mà. Hãy tiếp thần công cái thể của bốn tọa!

Thường Luân gác chéo hai tay, chém xả ngang một đường vòng cung. Đạo huyết quang lại xuất hiện, lia thẳng đến Quân Đạt như một lưỡi tầm sét.

Đối phương đã dùng đến tuyệt kỹ U Linh Tàn Kiếp, Quân Đạt đâu dám xem thường liền phát tác luôn oai lực của Thiên lôi thần bảo thực hiện Linh Tử Ấn Soái.

Năm đạo ngũ quang đồng loạt thoát ra đón thẳng lấy đạo huyết quang U Linh Tàn Kiếp của Thường Luân.

Ầm...

Mọi người có mặt tại hiện trường nghe như vừa rồi có hai ngọn tầm sét chạm thẳng vào nhau để gây ra một chấn động không thể nào tưởng tượng được.

Gạch bốc cháy.

Có người hoảng hốt đến độ nằm rạp xuống đất, hai tay ôm đầu, miệng rú lên những tiếng kêu hoảng sợ.

Thường Luân thối lui ba bộ.

Quân Đạt thối đúng một bộ.

Về mặt Thường Luân biến đổi hẳn. Gã như chẳng còn tin vào mắt mình nữa. Một chưởng U Linh Tàn Kiếp được gã thi triển đến chín thành nội lực thể mà cũng chỉ đẩy đối phương về sau đúng một bộ, ngược lại y phải thối lùi đúng ba bộ, khí huyết nhộn nhạo, quả đây là một chuyện khó tin vô cùng.

Trong khi đó Quân Đạt cũng giật mình. Bởi chàng cảm nhận được oai lực tàn khốc của Thường Luân. Nếu như vừa rồi chàng không có Thiên Lôi Thần Bảo thì có lẽ đã theo với hai gã Song Tà Tử Diện rồi. Mặc dù chiếm được thể thượng phong nhưng Quân Đạt vẫn cảm nhận, chỉ một sơ suất nhỏ thôi thì Thường Luân vẫn có thể lấy mạng mình trong chớp mắt.

Thường Luân nghĩ thầm:

- Có lẽ vừa rồi mình quá chủ quan, nên đối phương mới chiếm được thể thượng phong.

Đại Bi Thiền Sư thấy tình hình đột nhiên thay đổi khi Quân Đạt xuất hiện, liền chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật. Cái thiện lúc nào cũng là lẽ phải. Dù kẻ ác có võ công cái thế thì cũng không thoát được lưới trời.

Lời nói ôn nhu của Đại Bi Thiền Sư như đang kệ kinh. Liền ngay sau lời nói của Đại Bi Thiền Sư, bọn thuộc nhân Câu Hồn Bang không ai nói với ai đều lần lượt gỡ nhưng chiếc mặt nạ quỷ quăng xuống đất.

Đại Bi Thiền Sư thấy vậy càng phấn khích:

- Thiện tai... thiện tai...

Người còn lại duy nhất đối mặt với quần hào là Thường Luân. Gã nhìn những chiếc mặt nạ mà lòng căm phẫn tột cùng.

Thường Luân gầm lên:

- Hôm nay bản tọa không lấy mạng người thể không đứng trong trời đất.

Gã rít lên bằng giọng cay độc:

- Quân Đạt... hãy chết đi!

Thường Luân vừa quát vừa lao đến, song thủ gác chéo phát tác một đạo huyết quang đỏ rực. Thế công này Thường Luân đã vận dụng đến tất cả nội lực u linh mà gã đã tụ thành. Cả tòa chính sảnh như nhuộm máu bởi đạo huyết quang U Linh Tàn Kiếp.

Quân Đạt không lẩn tránh thế công của đối phương, mà dụng thiên lôi thần bảo. Chàng hét lớn:

- Ấn Soái tử linh!

Cả tòa chính sảnh như dậy lên những đạo tầm sét kinh thiên động địa. Trong màn lưới tầm sét đó, những tiếng nổ ầm ầm dậy lên chẳng khác nào trời đất nổi cơn phẫn nộ.

Năm tiếng sấm cùng nổi lên một lượt

Ầm... ầm... ầm... ầm... ầm...

Sau năm tiếng sấm động đó, tất cả chợt im lặng. Mọi người như những pho tượng bất động nhìn vào cục trường.

Thường Luân đã bị đẩy bật về sau năm bộ, thần sắc nhợt nhạt, ngay trên khóe miệng rỉ một vệt máu bầm. Bên đây Quân Đạt cũng biến sắc, nhưng thần nhãn của chàng vẫn tinh anh điểm vào mặt Thường Luân.

Thường Luân rùng mình, toàn thân gã phát những tiếng kêu căng cắc, nghe mà ngỡ như y đang vỡ vụn ra.

Quân Đạt bậm môi, dẫn lên hai bộ. Thiên Lôi Thần Bảo gác chéo ngang ngực. Chàng lạnh lùng nói:

- Thời khắc mà các hạ phải nhận đã đến rồi.

Bộ mặt quái nhân của Thường Luân chảy xệ xuống. Gã bắt chợt cất lên tràng cười cuồng loạn.

Thường Luân cất tràng cười đó nhìn Quân Đạt nói:

- Thường mỗ có thể chết được sao. Hôm nay Thường mỗ không là minh chủ võ lâm thì ngày mai ta có thể sẽ là minh chủ võ lâm. Cái ngày đó không xa đâu.

Gã vừa dứt lời liền rũ hai ống tay áo giậm giày trở khinh công lướt ra ngoài cửa tòa chính sảnh.

Ma Thần Cát Giã như đoán được ý định đào thoát của Thường Luân, nhanh như cắt lướt ra chặn đường gã. Ma Thần Cát Giã vừa trụ bộ vân công tổng thẳng đạo Chỉ Điện Di Sơn.

Rét.

Chát...

Thường Luân hứng luôn đạo chỉ của Ma Thần Cát Giã vào bả vai trái.

Cách.

Hoàng y của gã bốc cháy nhưng y không hề hấn gì, có chăng chỉ có mỗi một cái lắc vai.

Thường Luân giận đến tái mặt.

Gã rút lên:

- Lão muốn chết!

Thường Luân vừa nói vừa lao thẳng vào Ma Thần Cát Giã.

Ầm.

Ma Thần Cát Giã bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất sau cái văng vào thân pháp của Thường Luân. Ma Thần Cát Giã rơi xuống đất, thân thể nát nhừ, hồn lìa khỏi xác.

Nhưng chỉ khoảng tích tắc đó thôi, Quân Đạt đã trở Di Hình Cước chặn ngang trước cửa tòa chính sảnh.

- Thường các hạ đâu thể bỏ đi được.

Thường Luân nạt ngang:

- Bốn tòa muốn đi là đi. Thường mỗi có ngày sẽ đến tìm ngươi.

- Thường các hạ không còn cơ hội đó đâu.

Quân Đạt vừa nói vừa toan thi triển thiên lôi thần bảo thì bất ngờ Thường Luân lạng bộ, lướt về bên phải của chàng.

Quân Đạt đâu thể cho đối phương thoát chạy dễ dàng như vậy, liền trở thân hành quỷ cước toan chặn bước chân tháo chạy của Thường Luân. Bất ngờ Thường Luân vừa lướt đến lại thi triển một thể Hoài Long Quá Bộ băng trở lại vào trong tòa chính sảnh.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì Thường Luân đã lẩn ra sau một bức rèm.

Đại Bi Thiền Sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Quân Đạt từ ngoài phi thân vào.

Đại Bi Thiền Sư nói với chàng:

- Tráng sĩ cẩn thận. Thường Luân có thể nấp sau tấm rèm chờ cơ hội ám hại tráng sĩ.

- Đại sư đừng lo.

Quân Đạt vừa nói vừa vận hóa thần công hộ thể rồi dần bước đến tấm rèm. Chàng vén rèm, sau tấm rèm có một cánh cửa hậu.

Quân Đạt cau mày, chàng nói lớn:

- Thường bang chủ sao lại bỏ chạy nhút nhát như vậy?

Quân Đạt bước qua tấm rèm. Mặc dù không thấy bóng dáng Thường Luân nhưng Quân Đạt vẫn cảm thấy tử khí ở đâu đó trong từng ngóc ngách tỏa ra bao trùm lấy mình.

Quân Đạt không tránh khỏi sự căng thẳng tột cùng. Đối mặt với Thường Luân trong thế quang minh chính đại thì Thường Luân dù có tà công U Linh Tàn Kiếp vẫn không thể là đối thủ của thiên lôi thần bảo, nhưng trong tình thế này thì hoàn toàn ngược lại.

Thường Luân ở trong bóng tối, còn chàng thì ở ngoài sáng. Gã chỉ cần hại chết Quân Đạt thôi thì vẫn có thể đảo ngược được tình thế. Ý đồ của gã thật nham hiểm và biểu lộ ra ngoài bằng hành động nên Quân Đạt làm sao không lo lắng được.

Quân Đạt bước đến một cánh cửa hình vòm cung. Quân Đạt còn đang đắn đo thì nghe có những âm thanh xé gió rào rào hướng vào chàng.

Lỗ Trình đi ngay sau lưng Quân Đạt quát lớn:

- Đoạt hồn châm.

Lời cảnh báo của Lỗ Trình cùng lúc màn kim châm đoạt hồn phủ chụp xuống Quân Đạt. Nhưng tất cả những mũi châm tẩm độc đen kịt đó đều lã chã rơi xuống đất bởi thần công hộ thể của chàng.

Lục Chỉ Thần Thâu từ phía sau bước đến bên Quân Đạt:

- Hàn công tử... chắc chắn trong này có cơ quan gài cạm bẫy. Chúng ta trở ra thôi.

Quân Đạt lưỡng lự:

- Lão tiền bối, làm sao chúng ta ra được. Hôm nay không bắt Thường Luân đền tội thì ngày mai sẽ còn có bao nhiêu tai họa nữa.

Lục Chỉ Thần Thâu thở dài:

- Nhưng... lão phu sợ chúng ta sẽ rơi vào cạm bẫy của tên ác ma đó. Nếu như Hàn công tử có mệnh hệ nào thì quả là khó xử lắm.

Lục Chỉ Thần Thâu gãi đầu:

- Giết rắn đầu phải một ngày một buổi. Hiện tại Thường Luân cũng đã bị nội thương, trong thời gian ngắn y chưa tác oai tác quái được, thì chúng ta còn nhiều cơ hội bắt gã đền tội mà.

Lỗ Trình bước đến bên Quân Đạt:

- Lão huynh nói rất đúng. Hôm nay xem như giang hồ cũng đã được đại phúc rồi. Nếu không có Hàn thí chủ thì sự thế còn bất lợi đến đâu nữa.

Lục Chỉ Thần Thâu nói:

- Giang hồ mệnh mỏng thật, nhưng làm ác như Thường Luân thì làm sao thoát được lưới trời chú. Dù hấn có tà công U Linh Tàn Kiếp nhưng nhất định phải đền tội thôi.

- Thôi được, tại hạ nghe theo các vị.

Quân Đạt, Lỗ Trình và Lục Chỉ Thần Thâu quay trở ra. Đại Bi Thiền Sư, Thái Cực chân nhân và cả Côn luân tam thánh chờ chàng ngay bên ngoài đại sảnh.

Quân Đạt bước đến ôm quyền xá Đại Bi Thiền Sư:

- Văn bối vô dụng đã để bang chủ Câu Hồn Bang đào thoát.

- A di đà Phật. Hàn thí chủ đừng bận tâm. Quả phúc của võ lâm hôm nay như vậy cũng quá lớn rồi. Nếu không có thí chủ thì hậu quả không biết sẽ như thế nào nữa.

Lão thâu nhi nhìn trộm Quân Đạt:

- Hàn công tử. Trước đây lão Thần Thâu có lỗi với công tử, giờ áy náy lắm.

- Lão tiền bối đừng bận tâm. Tại hạ không để tâm đến những chuyện trong quá khứ đâu.

Mọi người thoáng chốc đều hiểu nhau nhiều hơn, và xem ra ai cũng hoan hỉ vô cùng.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn sang tiểu hòa thượng Lỗ Trình:

- Lão đệ... Hôm nay thật là đại phúc, lão đệ có thể thết đãi lão huynh chứ?

Lời của lão Thần Thâu còn đọng trên miệng thì ngoài cửa đại sảnh vang lên tràng cười của Thường Luân. Gã vừa cười vừa nói:

- Các người sao vội hoan hỉ như vậy chứ.

Thường Luân vừa nói vừa kéo ghệt Ngọc Lan đến trước mặt mình:

- Hàn Quân Đạt, người nhận ra người này chứ?

Thấy Ngọc Lan, Quân Đạt bối rối vô cùng. Chàng gất giọng nạt lớn:

- Thường Luân, không được hại Ngọc Lan tiểu thư!

Thường Luân nhếch mép. Y tàn nhẫn ghệt tóc Ngọc Lan:

- Nếu như ngươi đừng xuất đầu lộ diện thì Ngọc Lan đâu đến nỗi khổ sở như thế này.

Quân Đạt dẫn đến hai bộ, cánh tay thiên lôi thần bảo được chàng gác chéo.

Thường Luân trợn mắt:

- Quân Đạt, ngươi muốn ta bóp nát đầu Ngọc Lan tiểu thư à?

Quân Đạt thở gấp rồi từ từ hạ cánh tay thiên lôi thần bảo xuống.

- Thường Luân, ngươi muốn gì?

Thường Luân hừ nhạt một tiếng:

- Ta đã đạp một chân lên đầu thiên hạ nhưng tại ngươi mà bao nhiêu tâm huyết của Thường mỗ chẳng khác nào bèo dạt mây trôi. Ta hận ngươi lắm Quân Đạt à.

- Đúng. Ngươi hận ta nhưng không thù oán gì với Ngọc Lan. Kẻ trượng phu hảo hán thì hãy tự mình xử trí, đừng kéo thực nữ vào cuộc tranh chấp này.

Thường Luân lắc đầu:

- Lúc này Thường mỗ không có hứng để thi tài với ngươi. Nhưng ta có một đề nghị.

Quân Đạt gằn giọng hỏi Thường Luân:

- Đề nghị gì, ngươi nói đi!

- Thương mỗ sẽ nâng niu cái mạng của Ngọc Lan tiểu thư, nhưng ngược lại ngươi hãy tặng Thường mỗ cánh tay phải của ngươi.

Đại Bi Thiền Sư chấp tay, miệng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật. Thí chủ đòi hỏi điều kiện đó làm sao Hàn công tử có thể chấp nhận được?

Thường Luân nhìn Đại Bi Thiền Sư:

- Thường mỗ chưa tính đến lão trọc đầu. Sau này bản tọa mới tính sổ với Thiếu lâm.

Y quay lại Quân Đạt:

- Quân Đạt. Mạng người rất quý, huống chi Ngọc Lan tiểu thư đã từng có ơn với ngươi... Chẳng lẽ ngươi thấy người ơn của mình chết mà nhắm mắt làm ngơ sao?

Thường Luân cười khẩy nói:

- Bản tọa cho ngươi ba ngày để suy nghĩ cân nhắc giữa cái nghĩa và cánh tay thiên lôi thần bảo. Sau ba ngày ngươi cứ đến Phong Ma Sơn. Ngọc Lan tiểu thư hy vọng vào ngươi đó, và nghe đâu nàng cũng rất nặng tình với ngươi nữa.

Thường Luân ngửa mặt cười rồi cấp Ngọc Lan lướt luôn ra ngoài.

Quân Đạt thất thần nhìn theo hướng Thường Luân. Quân Đạt buột miệng nói:

- Ngọc Lan!

- o O o -